

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. 8. 2022 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Mahra a přísedících Marie Čechurové a Moniky Dalily Delrosall

takto:

Obžalovaný

■■■■ nar. ■■■■ v ■■■■ trvale bytem ■■■■ ■■■■ t.č. ■■■■ ■■■■ ■■■■

se uznává vinným, že

dne 31. 5. 2020 kolem 16.20 hodin v ■■■■ pod vlivem duševní poruchy v podobě toxické psychózy, která vedla k podstatnému snížení rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného a kterou si sám přivodil předešlým užíváním marihuany a pervitinu, o jejichž účincích na svou osobu, včetně možnosti vyvolání uvedené duševní poruchy v podobě toxické psychózy z minulosti věděl, na pozemní komunikaci v ulici ■■■■ před budovou č. p. ■■■■ řídil motorové vozidlo tov. zn. ■■■■ ■■■■ RZ: ■■■■, se kterým odbočil vpravo přes chodník na přístupovou cestu k Domovu seniorů ■■■■ a následně v jízdě automobilem pokračoval po rampě pro invalidy a záměrně rychlostí cca 48 km/h projel dvojitými automatickými posuvnými skleněnými dveřmi do obytné budovy domova seniorů, kde bez brždění pokračoval v jízdě v rovném směru po chodbě penzionu bez ohledu na to, že ve směru jízdy vozidla stála poškozená ■■■■ ■■■■ nar. ■■■■, přičemž vozidlo poškozenou míjelo levou částí v bezprostřední blízkosti, kdy poškozená v úleku před jedoucím vozidlem se snažila vyhnout bezprostředně hrozícímu střetu, avšak s ohledem na omezenou možnost se vozidlu v úzkém prostoru o šířce 280 cm vyhnout upadla zády na zem a její dolní končetiny se dostaly pod vozidlo v místě pod levými předními dveřmi a jen dílem náhody nedošlo k jejich přejetí, přičemž svou jízdu obžalovaný ukončil až v důsledku nárazu vozidla pravou stranou do pravé části chodby uvedené budovy a v důsledku vyvrácení pravého předního kola, kdy vzdálenost zadní části vozidla činila 5,3 m od vstupních dvojitých automatických posuvných

skleněných dveří penzionu,

poškozená následkem pádu utrpěla nedislokovanou zlomeninu pánve, konkrétně oboustrannou zlomeninu ramének stydké kosti a nalomení křížové kosti, což je ze soudně lékařského hlediska zranění těžké a vážné, které je pocíťováno jako citelná újma v obvyklém způsobu života po dobu přesahující 6 týdnů, kdy obžalovaný si musel být alespoň v hrubých rysech vědom, že může přivodit pád poškozené zejména vzhledem k jejímu věku a způsobu své bezohledné jízdy motorovým vozidlem v místě, které rozhodně pro tento účel nebylo určené, neboť před prosklenými dveřmi domova seniorů již musel poškozenou pozorovat,

po zastavení vozidla následně obžalovaný vylezl bočním oknem z vozu a vnikl do dalších prostor domova seniorů, kde v prostoru patra označeného „■“ násilím vnikl do pokoje č. ■ který v tu dobu nebyl nikým obýván, a to tak, že rozkopl vstupní dveře, které tím poškodil v oblasti kování zámku a na zárubních, z pokoje poté utekl oknem pryč z budovy, kdy byl posléze v 16.40 hodin nedaleko místa činu zadržen policejním orgánem,

poškozená ■ byla kvůli utrpěnému poranění pánve od 31. 5. 2020 hospitalizována ve ■ nemocnici, ■ kde v důsledku pouřazové komplikace - sepse s projevy krvácení do mozku dne ■ zemřela, přičemž smrt poškozené nastala v příčinné souvislosti s jejím poraněním pánve při pádu dne 31. 5. 2020, kdy takový následek sice nebyl záměrem obžalovaného, avšak měl a mohl vědět, že pro vysoký věk u poškozené popsané pouřazové komplikace vedoucí k jejímu úmrtí mohou nastat a bez přiměřených důvodů spoléhal, že k takovému následku nedojde,

v důsledku záměrného vjetí obžalovaného automobilem do budovy došlo ke zničení posuvných vstupních dveří a poškození vnitřního zařízení chodby budovy v podobě rozbití skleněné vitríny, odřetí stěny chodby, radiátoru a květináče, a v důsledku úmyslného poškození dveří do pokoje č. ■ obžalovaným vznikla poškozené příspěvkové organizaci Centrum sociálních služeb ■ IC: ■ se sídlem ■ č.p. ■ škoda ve výši 401 278,28 Kč,

tedy

jednak jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, a činem způsobil smrt,

jednak zničil a poškodil cizí věc, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchal

zločin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se za to

podle § 145 odst. 3 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 (osmi) let.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 let.

Podle § 99 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit na náhradě škody poškozeným:

-

■, částku 27 609 Kč,

- [REDACTED] bytem [REDACTED], [REDACTED] částku 27 469 Kč,
- Centru sociálních služeb [REDACTED] příspěvkové organizaci, [REDACTED], [REDACTED] částku 21 000 Kč.

Odůvodnění:

1. **Obžalovaný** po zahájení trestního stíhání využil svého práva nevyprávět. V hlavním líčení obžalovaný využil téhož práva, nicméně učinil většinu skutečností z obžaloby nespornými, s výjimkou skutečností popisujících zavinění obžalovaného.
2. S ohledem na to, že obžalovaný byl již v minulosti v souvislosti s jiným trestním řízením znalecky zkoumán a byla mu uložena ochranná léčba, byla již v přípravném řízení přibrána znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie za účelem **zkoumání duševního stavu** obžalovaného. Z jejího posudku vyplývá, že obžalovaný již byl v roce [REDACTED] hospitalizován v Psychiatrické nemocnici v [REDACTED] a to po dobu dvou měsíců, kdy byl vyšetřován poté, co rozbil dveře na ZČU a sklo cizího auta, což měl zdůvodňovat tím, že chtěl zachránit svět a svou matku. Tehdejší diagnóza byla psychotická porucha při nadužívání drog, organická porucha osobnosti a chování způsobené poškozením a dysfunkcí mozku. Obžalovaný byl v péči lékařky psychiatričky, podstupoval ambulantní ochrannou léčbu. Poslední kontrola je zaznamenána k datu [REDACTED], kdy vyšetřovaný projevuje úzkosti a obavy v souvislosti s pandemií a finanční situací. Dle znalkyně vše nasvědčuje tomu, že obžalovaný se nacházel ve stavu toxické psychózy na konci května [REDACTED] kdy došlo k vyšetřovanému činu. Tuto toxickou psychózu obžalovaný již prodělal v roce [REDACTED]. Toxická psychóza je duševní choroba bezprostředně vyvolaná drogami. Příznaky, které toxickou psychózu doprovází, se objevují během užívání drogy nebo do dvou týdnů po jeho skončení. Také doba trvání psychotických fenoménů je přesně omezena, a to na minimálně 48 hodin a maximálně 6 měsíců. Pozorované symptomy nelze přisuzovat samotné intoxikaci omamnou látkou nebo odvykacímu stavu. Příznaky jsou obvykle velmi nepříjemné a v některých případech nutí nemocného jednat tak, že se stává nebezpečným pro své okolí. Mezi symptomy patří sluchové halucinace, pocity pronásledování, vztahovačnost, podivné chování, neklid nebo strnulost a abnormální emoce. Průběh toxické psychózy může být v lecčem podobný paranoidní schizofrenii. Na rozdíl od ní ale toxická psychóza vyvolaná drogami obvykle velmi rychle příznivě reaguje na nasazení psychiatrické léčby.
3. V odpovědi na zadané otázky znalkyně uvádí, že obžalovaný se nacházel v době činu ve stavu toxické psychózy. Posuzovaný užívá marihuanu a pervitin. Znalkyně uvádí, že posuzovaný nebyl na drogy po spáchání činu pozitivně testován. Posuzovaný v roce [REDACTED] utrpěl těžkou autonehodu, po které mu zůstaly trvalé následky (nevidí na jedno oko) a došlo i k mírnějším organickým změnám na mozku. V jeho případě je proto obtížné se vyjádřit, jak moc se na celkové deprivaci jeho osobnosti podílely drogy, a nakolik je viníkem právě úraz hlavy. Svou roli hraje obojí. Už z psychologického vyšetření provedeného v roce [REDACTED] při prvním pobytu v PN ale plyne, že užívání drog je přece jen asi hlavním viníkem jeho současného stavu. Mozek je v důsledku organických změn citlivější k účinkům drog. U posuzovaného došlo ve stavu akutně probíhající toxické psychózy k forenzně podstatnému snížení jak rozpoznávacích, tak ovládacích schopností. Ani jedna složka ale nebyla plně vymizelá. Do stavu toxické psychózy se obviněný uvedl sám užíváním drog. Drogy bral posuzovaný s plným vědomím jejich účinků, navíc byl opakovaně lékaři poučen, že s ohledem na vážný úraz hlavy žádné návykové látky brát nesmí. Konzumaci drog si je obžalovaný schopen odepřít, pokud skutečně chce. Obžalovaný je schopen chápat smysl a účel trestního řízení. Znalkyně navrhla ochrannou léčbu protitoxikomanickou v ústavní formě.
4. V doplnění znaleckého posudku ze dne 29. 6. 2021 znalkyně uvedla, že aktuální zdravotní stav obžalovaného je dobrý. Došlo k plnému odeznění toxické psychózy. Obžalovaný je zcela v realitě a nevykazuje příznaky žádné akutně probíhající duševní choroby. Díky léčbě se podařilo stav

obžalovaného uspokojivě napravit. V současné době pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný. Pokud ale drogy začne znovu užívat, opět se nebezpečným stane. Vzhledem k tomu, že prošel kompletním programem ústavní protitoxikomanické léčby, není nutné trvat na uložení ochranné ústavní léčby, postačuje léčba ambulantní. Je naprosto nezbytné, aby obžalovaný i nadále zůstal pod psychiatrickým dohledem a byl pravidelně testován na návykové látky. V době činu v žádném případě netrpěl mesiášským bludem.

5. Následně byla znalkyně ještě vyslechnuta dne 6. 8. 2021, kdy se znalkyně blíže vyjádřila ke schopnosti obžalovaného vnímat situaci kolem sebe v době činu. Podle znalkyně „nebyl zcela mimo“, protože i následně dokázal jednat účelně. Utekl z místa činu. Snažil se dostat pryč. Nepohyboval se na místě činu zmateně, bezúčelně.
6. V hlavním líčení znalkyně na svých výše uvedených závěrech setrvala. K posudku MUDr. ██████████ uvedla, že se shodly v zásadních věcech, tedy že je obžalovaný závislý na drogách a že v době činu byl ve stavu toxické psychózy. Dostaly se do rozporu v hodnocení ovládacích a rozpoznávacích schopností a kolegyně jí též vyčítala, že napsala, že pokud posuzovaný chce, je schopen účinku drog odolat.
7. Co se týče druhé námítky, pak znalkyně na rozdíl od MUDr. ██████████ je znalkyní jak pro psychiatrii, tak pro obor návykové nemoci, takže se cítí kompetentní. To, že je člověk závislý, neznamená, že není schopen odolat návykové látce. Člověk, který se jednou nebo dvakrát do roka opije do bezvědomí, může vykazovat znaky závislosti a někdo, kdo vypije denně pět piv, tyto znaky závislosti vykazovat nemusí. Světová zdravotnická organizace stanovila šest kritérií pro závislost s tím, že přítomny musí být tři z těchto šesti kritérií (bažení, rozvoj abstinčních příznaků, ztráta kontroly, nárůst tolerance, zanedbávání jiných zájmů a pokračování v užívání navzdory tomu, že člověk jasně vidí, že mu to dělá problém). Ztráta kontroly nad užíváním návykové látky je jen jedním z 6 kritérií závislosti, ale nemusí být přítomno vždy. Z toho plyne, že člověk může být závislý, i když nedojde ke ztrátě kontroly nad užíváním. To, že obžalovaný dokázal obelhat svoji ošetřující psychiatricku, do léčby nedocházel intoxikovaný, plnil na oko podmínky léčby a paní doktorka už dokonce uvažovala o tom, že podá návrh na ukončení protitoxikomanické léčby, je důkazem toho, že je schopen svoji chuť ovládnout. Pokud obžalovaný vidí, že mu o něco jde, tak je schopen přijít ve stavu, aby nebyl intoxikovaný. Stejně tak spousta těžce závislých na alkoholu si v životě nesedla za volant opilá, protože jsou schopni odolat. Není to tak, že by člověk, který je závislý, nebyl schopen se ovládnout. Znalkyně si myslí, že by se měli držet kritérií, která jsou stanovena Světovou zdravotnickou organizací pro závislost, chtějí-li být objektivní a nedávat do toho subjektivní složku. Závislí lidé si dokáží dlouhodobě odříct návykovou látku. Závislost je celoživotní záležitost. Je-li jednou diagnostikována, je celoživotní. Nic jako vyléčený alkoholik nebo narkoman neexistuje. Existuje pouze alkoholik v remisi a narkoman v remisi. Kdyby nebyli závislí schopni si látku odepřít, není možno dosáhnout remise. Doktorka ██████████ obžalovaného hodnotila, jako že je v remisi, a chtěla podat návrh na ukončení léčby. Když s ní znalkyně mluvila a vyžadovala informace, byla MUDr. ██████████ naprosto v šoku z toho, co se stalo, že ji obžalovaný totálně obelhal, říkala, že to naprosto nečekala. Znalkyně u posuzovaného našla 3 znaky závislosti (bažení, pokračování navzdory a nárůst tolerance).
8. Co se týče rozporu v hodnocení ovládacích a rozpoznávacích schopností, pak ty lze hodnotit pouze v kategoriích zachovalé, snížené nepodstatně, snížené podstatně a vymizelé, nikoli v procentech, protože to nejsou měřitelné veličiny. Úplné vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností znamená, že člověk v tu chvíli má totálně narušený kontakt s realitou, neumí prožívat čas. Ovládací schopnosti znamenají, že nedokáže v tu chvíli vůbec ovládat své chování a svoje jednání. Ale tady dokázal sednout do auta, nastartovat ho, jet v silničním provozu, řídit, nenaboural do prvního auta, věděl, kam jede. Motivace byla patologická, bludná, měl pocit, že mu chtějí v domově důchodců zlikvidovat babičku, nicméně věděl, kam jede. Protože obžalovaný byl v toxické psychóze, jeho vnímání reality bylo totálně patologické, nedokázal odlišit, že likvidace

babičky je pravda, ale věděl, kam jede, znal cestu, přiznala znalkyně podstatně snížené rozpoznávací schopnosti. Znalkyně se domnívá, že vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností se nadhodnocuje, není to až tak častá záležitost. Obžalovaný si neuvědomoval, že dělá něco protiprávního, ale věděl, že jede zachránit babičku. Tzn. že si neuvědomoval protiprávnost svého konání, ale uvědomoval si, co dělá. Také si uvědomoval, že drogy brát nesmí. Kdyby nefetoval, tak k toxické psychóze nedošlo. On se do toho stavu uvedl sám. Toxická psychóza bez drog nevyjde. Obžalovaný už toxickou psychózu měl, kvůli trestné činnosti v toxické psychóze měl uložené ochranné léčení. Byl prokazatelně poučen lékaři o tom, že i vzhledem k nehodě a poškození mozku při ní je jeho mozek vůči drogám citlivější a že se u něj toxická psychóza může kdykoliv rozvinout. Věděl tudíž, že porušuje pravidla ochranné léčby i tím, že to tajil před ošetřující lékařkou - psychiatrickou. Dobře si uvědomoval, že porušuje pravidla soudem nařízené ochranné léčby. A kdyby drogy nevzal, nerozvinula by se toxická psychóza a nedošlo by k činu.

9. Pokud by rozpoznávací a ovládací schopnosti byly vymizelé, tak zásadní rozdíl oproti podstatně sníženým by byl v tom, že vymizení by trvalo chvíli. Vymizelé schopnosti nemohou trvat v řádu hodin, nýbrž pouze v řádu minut. Úplné vymizení je chvilková záležitost a většinou na to ti lidé mívají i výpadek paměti. Tady nebyl ani výpadek paměti, obžalovaný to dokázal popsat. Choval se „racionálně“, tj. snažil se utéct, nezůstal tam stát, uvědomil si, že je něco špatně, a proto utíkal. Takhle to znalkyni sám popisoval. Tj. věděl, kam jede, znal cestu, byl schopen tam dojet, nejezdil chaoticky, byl schopen řídit a reagovat na dění kolem sebe. Sám znalkyni řekl, že měl strach, že tam babičku zabijou, tak sedl do auta a jel ji zachránit, tudíž věděl, kam jede a proč tam jede. Motivace byla patologická, ale věděl, co dělá - jel zachránit babičku. To, že si neuvědomoval právní důsledky a že je to naprostý nesmysl, je jiná věc. Obžalovaný jednal účelně, ale s patologickou motivací.
10. K dotazu, zda jsou osoby s vymizelými ovládacími a rozpoznávacími schopnostmi schopny dělat běžné činnosti, uvedla, že jednoduchých úkonů (vzít nůž nebo odemknout) jsou lidé schopni, protože jsou zautomatizované, ale řízení auta není úplně jednoduchý úkon, vyžadující reakce na dění na vozovce. Znalkyně si nevybavuje, že by někde ve spise zaregistrovala informaci o tom, že někdo ze svědků obžalovanému řekl, aby běžel pryč, a kudy má běžet. Výpovědi svědků pro ni nejsou směrodatné, protože svědek není schopen hodnotit stav posuzovaného. Laikovi člověk může připadat divný a znalkyně řekne, že je naprosto v pohodě, nebo naopak. Co řeknou laici, je pro znalce pouze pomocné vodítko. Je jedno, jestli se obžalovaný rozhodl utíkat sám nebo na něčí popud, prostě utíkal, snažil se uniknout. Co se dělo po činu, není relevantní k hodnocení rozpoznávacích a ovládacích schopností v době, kdy najel autem do dveří.
11. Znalkyně připustila, že důvodem rozličných závěrů posudků může být i fakt, že doktorka [redacted] posuzovaného vyšetřovala s odstupem ca jednoho roku po ní a znalec je odkázán na to, co mu posuzovaný sám sdělí. Větší relevanci má vždy vyšetření časově co nejbližší k činu. Kolegyně ho vyšetřovala po ročním odstupu, kdy už měl za sebou rok protitoxikomanické léčby a prošel další edukací. Stav už byl naprosto odlišný. Znalkyně ho viděla ještě v akutní fázi, ve stavu odeznívající toxické psychózy, která trvá v řádu měsíc až šest měsíců. Kolegyně ho viděla rok poté a to už mohl být i instruován obhájcem, co má říkat.
12. K dotazu, zda průběh toxické psychózy je lineární, nebo se postupem času vyvíjí, a zda v nějaké fázi byl posuzovaný schopen si říci, že se něco děje, že něco není v pořádku a měl by se obrátit na svoji lékařku, znalkyně uvedla, že obžalovaný si prokazatelně uvědomoval, že se něco děje, protože krátce předtím si nechal vystavit pracovní neschopnost, protože referoval o zhoršení stavu. Ale lékařce zatajil, že bere drogy. Toxická psychóza se může rozvinout během okamžiku, ale může být pár dnů problém, člověk začíná být paranoidní. U drog jako je marihuana nebo pervitin známe i tzv. psychotické reminiscence neboli flashbacky, kdy psychotická ataka přijde z ničeho nic bez jakéhokoliv varování a může k tomu docházet ještě dva roky po abstinenci, protože mozek je těmi látkami poškozený. Je typické pro toxickou psychózu, že se rozvine nejdříve 48 hodin po užití drogy. Do měsíce odezní většina příznaků, do půl roku všechny.

Pokud něco přetrvává i po šesti měsících, musí se to překlasifikovat na duševní poruchu. Posuzovaný bere drogy od patnácti let, což se muselo nějakým způsobem podepsat. Zvláště marihuana ničí mozek velmi dramaticky. A když do toho přijde ještě úraz hlavy, tak se to všechno sčítá. Posuzovaný je tak vůči účinkům drog citlivější, ale toho si byl vědom.

13. Obhajobou byl v řízení před soudem předložen **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** vypracovaný MUDr. [REDAKCE]. Ta došla k závěru, že obžalovaný trpí syndromem závislosti na více návykových látkách (pervitin, marihuana, tabákové cigarety). V minulosti přechodně trpěl psychotickou poruchou vzniklou v souvislosti s užíváním návykových látek (toxickou psychózou). V době spáchání trestného činu trpěl posuzovaný syndromem závislosti na více návykových látkách (pervitin, marihuana, tabákové cigarety) a psychotickou poruchou vzniklou v souvislosti s užíváním návykových látek (toxickou psychózou). Obžalovaný měl v době činu vymizelé rozpoznávací a ovládací schopnosti ve vztahu k prošetřovanému protiprávnímu jednání pro toxickou psychózu. V současné době (posudek je ze srpna 2021) bude dostatečně eliminovat společenskou nebezpečnost posuzovaného ochranné léčení protitoxikomanické v ambulantní formě. Obžalovaný je schopen účasti v trestním řízení. K závěrům znaleckého posudku MUDr. Mgr. [REDAKCE] uvedla, že na diagnostickém závěru se shodují, rozcházejí se ve forenzních závěrech a míře zmenšení rozpoznávacích a ovládacích schopností. Vzhledem k závažnosti stavu a bizarnosti jednání posuzovaného v době spáchání protiprávního jednání má znalkyně tyto schopnosti zcela jednoznačně za vymizelé. Souhlasí i s navrhaným ochranným léčením, ovšem s ohledem na to, že obžalovaný absolvoval více než 14-ti měsíční léčení v PN [REDAKCE] má aktuálně za dostačující ambulantní formu léčení.
14. V hlavním líčení znalkyně na svých závěrech setrvala a dodala, že pokud jde o znalecký posudek MUDr. [REDAKCE] pak se shodují na diagnóze. Rozporuje však tvrzení MUDr. [REDAKCE] že posuzovaný je schopen si konzumaci drog odepřít, pokud skutečně chce, ačkoli zároveň konstatuje, že je na drogách závislý. Podle znalkyně [REDAKCE] pokud je člověk na drogách závislý, tak jeden ze znaků, kterým se závislost projevuje, je právě neschopnost si odříci užívání návykových látek. Podle ní je zjevné, že kontakt obžalovaného s realitou byl zásadně narušen a posuzovaný nebyl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání. Proto rozpoznávací schopnosti musí být hodnoceny jako vymizelé, stejně tak jako schopnosti ovládací. Důležitá je motivace jednání. Posuzovaný si některých skutečností i v té psychóze je vědom, ale motivace jednání byla naprosto chorobná. Věděl, že má babičku v tom domově, znal tam cestu, protože ji tam navštěvoval, ale měl pocit, že babička je ohrožená, potřeboval ji zachraňovat. Způsob, který zvolil, byl evidentně chorobný, motivace byla chorobná. Proto trvá na vymizení rozpoznávacích a ovládacích schopností. Po činu byl umístěn do terapeutické izolace, byl psychotický, nebyl schopen domýšlet následky svého jednání. K dotazu, kdy se u posuzovaného začala toxická psychóza rozvíjet, uvedla znalkyně, že jeho stav se zřejmě zhoršoval už od března [REDAKCE] kdy navštěvoval svou psychiatricku Dr. [REDAKCE] která mu dokonce vystavila dne [REDAKCE] [REDAKCE] pracovní neschopnost. Poslední kontrola před incidentem byla zaznamenána [REDAKCE], kde bylo konstatováno, že je úzkostný, tenzní, v pokleslé náladě, ale floridní psychotické příznaky zjištěny nebyly. V mezidobí do [REDAKCE] neexistuje dokumentace, která by ozřejmila, kdy došlo k rozvoji příznaky vyjádřeného psychotického stavu, ale muselo to být někdy v době od [REDAKCE] do [REDAKCE]. Vývoj psychozy může být velmi rychlý, v řádu hodin. Dočasně může mít člověk pocit, že s ním není něco v pořádku, ale při plně rozvinuté psychóze již nemá náhled na své jednání a na chorobnost svého prožívání. Halucinacím naprosto věří, že jsou reálné. Potom už naprosto ztrácí schopnost nějakým způsobem se racionálně vypořádat se situací. Pokud jde o schopnost odříci si užívání návykových látek, tak závislý člověk je schopen si to odříci na půl dne nebo na den, ale rozhodně ne dlouhodobě. Třeba u lidí závislých na heroinu odvykací stav nastupuje během 1-2 dnů od užití poslední dávky, u pervitinu to může být delší doba.
15. Z protokolu o ohledání místa činu ze dne 31. 5. 2020 ve spojení s přiloženou fotodokumentací a plánkem vyplývá, že vozidlo řízené obžalovaným do budovy vjelo přes chodník a přiléhající zámkovou dlažbu prostoru před budovou. V žádném případě se tak nejednalo o běžnou

příjezdovou cestu určenou pro privátní osoby. Vstup do domova seniorů je řešen bezbariérovou rampou, které obžalovaný využil. Vchod do budovy tvoří prosklené posuvné dveře, které byly nárazem zcela zničené. Z fotodokumentace vyplývá, že dveře byly průhledné a řidič vozidla tak měl možnost vidět, kdo se na chodbě penzionu nachází. Vozidlo po nehodě je zachyceno v poloze, kdy narazilo pravým předním bokem do pravé stěny chodby budovy. Vozidlo se nachází na chodbě šikmo směrem doprava ke stěně, do které narazilo. Zadní část vozidla se nachází 5,3 m od vstupu do budovy. Na podlaze chodby, ani vně budovy na vstupní rampě nikde není viditelná brzdná stopa. Vlevo od předního levého kola vozidla se nachází dva velké květníky s rostlinami. Na levé straně chodby vedle levého boku vozidla se podél stěny nachází radiátory. Při dodatečném ohledání místa činu ze dne [REDAKCE] (protokol na č.l. 154) bylo zjištěno, že šíře chodby, na níž vozidlo zastavilo je (od stěny ke stěně) 280 cm. Šířka chodby od stěny ke květníkům je pak 230 cm.

16. Z protokolu o ohledání věci na č.l. 144 vyplývá, že šíře vozidla [REDAKCE] [REDAKCE] v přední části činí 180 cm. Soud toto zjištění upřesnil provedením důkazu v podobě plánu vozu [REDAKCE] s uvedením přesných rozměrů. Tento plánek soud opatřil na oficiálních stránkách automobilky [REDAKCE]. Z plánu lze zjistit, že šířka vozu - kovové karoserie činí 173,2 cm. Šířka vozu včetně obou vnějších zpětných zrcátek pak činí 195,8 cm.
17. Kamerový záznam (č.l. 159) z kamery z hlavního vchodu domova seniorů prokazuje, že bezprostředně před příjezdem je skrze skleněné dveře viditelná silueta pomalu se pohybující postavy, kdy v kontextu dalších důkazů lze dovodit, že se jednalo o osobu poškozené. Kamerový záznam též zachycuje příjezd vozidla k hlavnímu vchodu a jeho průjezd skleněnými dveřmi. Z kamerového záznamu vyplývá, že po projetí vozidla do penzionu ve velmi krátkém čase cca 30 sekund, na místo činu přibíhají dvě osoby. Co se týče totožnosti osob vyskytujících se na kamerovém záznamu, pak policejní orgán zjistil, že jedna ze svědkyň již nežije. Z výpovědi svědků přítomných plyne, že na místo se první dostavili svědkové [REDAKCE] a [REDAKCE]. Tito byli na místě do 30 sekund od vjezdu vozidla do budovy. I tím je prokázáno, že pád poškozené se udál v bezprostřední časové souvislosti s vjezdem automobilu řízeného obžalovaným.
18. Z úředního záznamu Policie ČR, Obvodní oddělení [REDAKCE] vyplývá, že střet osobního vozidla s osobou a domem v [REDAKCE] byl dispečinkem oznámen dne 31. 5. 2021 v 16.25 hodin. Obžalovaný byl policejní hlídkou zadržen dle § 76 tr. řádu v 16.40 hodin před domem sousedícím s penzionem pro seniory.
19. Na č.l. 287 se nachází výsledek záznamu o dechové zkoušce na přítomnost alkoholu u obžalovaného bezprostředně po činu, který je negativní.
20. Výše škody na poškozených věcech je vyčíslována poškozenou příspěvkovou organizací na č.l. 335 a na č.l. 348, kdy u posledně uvedeného vyčíslení je zřejmé, že se jedná o výtisk z účetního systému. Takto jsou celkové náklady na uvedení poškozených věcí v původní stav (výměna, výmalba stěn atd.) vyčísleny na částku 401 278,28 Kč. Vyčíslení na č.l. 348 je oproti č.l. 335 navýšeno o cenu výměny protipožárních dveří jednoho z pokojů, které obžalovaný poškodil. Vyčíslená škoda odpovídá dokladům (fakturám) dodatečně dodaným poškozeným subjektem (č.l. 414-435).
21. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství** vyplývá, že poškozená utrpěla nedislokovanou zlomeninu pánve v oblasti osteoporoticky změněných kostí (především ramének stydké kosti). K tomu znalec dodává, že k poranění pánve dochází nejčastěji působením vysokoenergetického úrazového násilí (typicky u dopravních nehod a po pádech z výšky). V případě popsané zlomeniny se uvádí, že jde o typickou zlomeninu u žen vysokého věku po prostém pádu - důsledek působení nízkoenergetického úrazového násilí. Poranění, které by jednoznačně svědčilo pro kontakt těla poškozené s vozidlem, nebylo klinicky popsáno, ani zjištěno postmortálním CT vyšetřením a zevní prohlídkou a pitvou. Ke smrti poškozené došlo dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hodin. Ke smrti [REDAKCE] [REDAKCE] došlo v důsledku život ohrožující

pouřazové komplikace - sepse, která je vždy spojena s vysokou úmrtností. Zdrojem septického stavu byl hnisavý zánět plic, který vzniká zvláště u seniorů při nemožnosti pohybu - upoutání na lůžko. Sepse je důsledkem rozšíření lokální infekce do celého organismu. Smrt poškozené nastala v příčinné souvislosti s jejím poraněním při pádu.

22. V doplnění znaleckého posudku znalec uvádí, že zlomenina ramének stydké kosti byla provázena i nalomením křížkové kosti. Léčení těchto zlomenin je prakticky bez výjimky konzervativní. Spočívá v klidovém režimu s podáváním analgetik do doby odeznění bolesti a v následné časté vertikalizaci o berlích s odlehčováním postižené strany. Ze soudně-lékařského hlediska se jedná o vážnou, delší dobu trvající poruchu zdraví - vážné, těžké poranění, které je pocíťováno jako citelná újma v obvyklém způsobu života po dobu přesahující 6 týdnů. U poškozené, stařecky sešlé a polymorbidní pacientky se jednalo o těžké, život ohrožující poranění. Ke zjištění zlomenině pánve došlo v důsledku jednostranné laterální komprese, v daném případě v důsledku pádu na pravou stranu pánve. Ve vztahu ke zjištěným krevním výronům na horních a dolních končetinách se uvádí, že z jejich tvaru a velikosti nelze usuzovat na zraňující předmět. Na horních končetinách lze vysvětlit krevní výrony v souvislosti s lékařskými zákroky. V oblasti pánve lze krevní výrony vysvětlit v souvislosti s pádem na pravou stranu a oboustrannou zlomeninu ramének stydké kosti. Krevní výron na vnitřní straně levé dolní končetiny, dominantně v oblasti kolene, nelze nárazem jedoucího vozidla vysvětlit. Krevní výron na lýtku byl starší. Posudek byl v hlavním líčení za souhlasu stran čten.
23. Ve **znaleckém posudku z oboru dopravy** je zobrazena modelace průjezdu vozidla ■■■■■ do budovy domova seniorů. Dle závěrů posudku se vůz při příjezdu k budově pohyboval rychlostí cca 60 km/h, těsně před nárazem do prvních vchodových dveří pak rychlostí cca 48 km/h. V době nárazu do rohu pravé stěny podélné chodby se vozidlo pohybovalo rychlostí 37 až 45 km/h. Jako místo střetu je označen právě roh pravé stěny chodby. Při technické prohlídce vozidla nebyly zjištěny žádné technické závady, které by mohly být příčinou vzniku posuzované události nebo které by mohly její průběh nepříznivě ovlivnit. Dle znalce ze zaprotokolovaných stop plyne, že osobní automobil na chodníku, před budovou domova, v prostoru vstupních dveří a v prostoru za dveřmi v hale nebyl řidičem brzděn.
24. V hlavním líčení znalec na závěrech svého posudku setrval a dodal, že pokud by se řidič rozhodl vůz brzdít, pak z té nejvyšší rychlosti (60 km/h) by brzdná dráha bez reakční doby na suchém povrchu mohla být mezi 20-30 metry, z rychlosti 48 km/h zhruba 25 m a při rychlosti 37 km/h asi 10 metrů. K dotazu, zda musí brzdění zanechat stopy, znalec uvedl, že intenzivní brzdění stopy zanechá. Lehké přibrzdění nemusí nechat stopy, tj. pokud není zpomalení větší než 5 m/s. Nelze vyloučit, že došlo k brždění bez stop, ale potom by narostly rychlosti, ke kterým došel v písemném posudku. Tj. kdyby nebrzdil obžalovaný příliš intenzivně, tak by rychlost nebyla 60 km/h, ale 70-80 km/h. Pokud ale nebyly zajištěny stopy brždění, tak nelze znalecky určit konkrétní rychlost.
25. Již v přípravném řízení byl procesně použitelným způsobem vyslechnut svědek ■■■■■ - ■■■■■ v domově seniorů ■■■■■. Ten uvedl, že v době činu se svou kolegyní ■■■■■ roznášeli klientům večeri. Svědek vycházel z jednoho z pokojů na chodbu, když zaslechl ránu, otočil se za zvukem a spatřil auto jedoucí chodbou, které se zastavilo o zeď. S kolegyní v tu chvíli byli od auta odhadem 8-9 metrů, resp. jeho kolegyně se ještě nacházela v jednom z pokojů. Okamžitě se k autu rozběhli. Svědek pozoroval, jak pod autem leží poškozená ■■■■■. Když přiběhl na místo, paní ■■■■■ byla na zemi, nohy měla pod autem v místě pod řidičem, rukama si podpírala trup. Nohy neměla zaklíněné, ale plně volné. Na poškozené ulpávaly střepy z rozbité skleněné vitríny. Poškozená byla plně při vědomí, komunikovala, ptala se, co se děje. Byla rozrušená, ale dle vnímání svědka nebyla poraněná. Svědkovi se nesvěřila, zda ji auto srazilo či nikoliv. Když paní ■■■■■ posunul cca. 1 až 2 m od auta. Nechtěl s ní více hýbat z důvodu možného vnitřního poranění. Pomáhaly mu kolegyně ■■■■■ a ■■■■■. Když poškozenou odtáhli z automobilu, vyskočil předním okýnkem obžalovaný ■■■■■ a z místa utekl. Během pěti

minut na místo přiběhla paní [REDAKCE] která sdělila, že na patře označeném [REDAKCE] je někdo ohrožuje a rozkopal tam dveře. V té době již na místě byla záchranná služba. Svědek se rozběhl do popsaného patra, kde spatřil obžalovaného a řekl mu, ať běží ven, aby nikomu nic neudělal. Obžalovaný se choval jako nepřítel a následně přes zahradu vyběhl z budovy. K přímému dotazu svědek uvedl, že neviděl, jestli auto poškozenou srazilo nebo ne. Nic nenasvědčovalo tomu, že by sražení bylo čelní. Svědkovi byl přehrán kamerový záznam z místa činu, na kterém jsou patrné dvě osoby přibíhající k místu nehody. Svědek však vyloučil, že by na kamerovém záznamu byl zachycen, neboť přiběhl z druhé strany chodby, než je záběr kamery. V hlavním líčení na této své výpovědi setrval.

26. Již v přípravném řízení byla procesně použitelným způsobem vyslechnuta svědkyně [REDAKCE] - [REDAKCE] v domově seniorů. Uvedla, že v době činu s kolegou [REDAKCE] roznášela večeře. Byla právě v jednom z pokojů, když uslyšela tříštění skla z chodby. Když vyšla z pokoje, uviděla auto, které od ní bylo vzdálené cca 15 metrů. Samotný vjezd vozidla do budovy svědkyně neviděla. Auto pozorovala, až když stálo, bylo nabourané do zdi, výfuk byl v běhu. Svědkyně se rozběhla k vozidlu, neboť na chodbě se předtím pohybovala paní [REDAKCE]. Svědkyně spatřila poškozenou ležící na zemi vedle automobilu, možná měla jednu nohu pod ním, ale tím si není jistá. Poškozená ležela vlevo ve směru jízdy vozidla, na straně řidiče, v jeho střední části. Svědkyně v autě zpozorovala řidiče, který vylezl ven okýnkem spolujezdce. Bylo to ještě ve chvíli, než svědkyně stačila dojít k paní [REDAKCE]. Obviněný z místa utekl pryč. K přehranému kamerovému záznamu se svědkyně vyjádřila tak, že se na něm nepoznává, neboť k místu přiběhla z opačné strany. Poškozená se před svědkyní nevyjádřila k tomu, co se vlastně stalo. V danou chvíli viditelně poraněná nebyla. Svědkyně se vyjádřila ke stavu poškozené před nehodou, kdy tato chodila s pomocí hůlky. V hlavním líčení na této své výpovědi setrvala.
27. Svědkyně [REDAKCE] - [REDAKCE] z Domova seniorů [REDAKCE] v hlavním líčení uvedla, že obžalovaného zná, protože navštěvoval paní [REDAKCE] která byla klientkou Domova seniorů [REDAKCE]. V době od 16.00 do 16.30 hodin se odehrávají záležitosti jako aplikace inzulínů, příprava léků pro klienty, příprava jídelny na večeře. Svědkyně měla konkrétně na starosti [REDAKCE] a [REDAKCE]. Byla v čistící místnosti, kde vyzvedla léky, vyšla ven a v tu chvíli někde slyšela bouračku. Z okna v ordinaci nic neviděla, proto šla k oknu na sesterně, které směřuje ke vchodu, otevřela ho a viděla rozbité vstupní dveře. Zavřela okno, šla na chodbu a tam viděla vjeté auto na úrovni záchodů. Viděla, že tam leží klientka paní [REDAKCE]. Na druhé straně auta byli pečovatelé [REDAKCE] a [REDAKCE]. Paní [REDAKCE] byla při vědomí, naříkala, byla zmatená a vyděšená. Nijak svědkyni nepopsala, co se stalo. Svědkyně na ní neviděla žádné krváčení, které by měli okamžitě řešit. Svědkyně volala záhranku. Zkontrolovala, jestli pod autem neleží další klienti, protože u vrátnice seděli další klienti, kteří tam už většinou docházeli kolem čtvrté hodiny. Večeře je pro ně společenská událost, protože se setkají a popovídají si, takže chodí dříve, posadí se a povídají si, než se připraví jídelna. Než přijela záhranka, vyběhla svědkyně do dalších pater, aby zjistila, kde se nachází řidič vozu. Dostala se až dolů do domu se zvláštním režimem, kde naříkala pečovatelka paní [REDAKCE] že ji tam napadl obžalovaný. Když ji zklidnila, tak se dozvěděla, že tam obžalovaný běhal jako zběsilý, že vykopl dveře u pokoje č. [REDAKCE] a chtěl se dostat ven, ale okna jsou na klíč, takže se vrátil, a běžel k únikovému východu. Auto neviděla v pohybu. Jestli běžel motor, si nevzpomíná, nicméně strašně řvalo rádio. Požádala proto kolegu [REDAKCE] jestli by to mohl ztlumit. Podle svědkyně byla paní [REDAKCE] nárazem určitě odstrčená o dva metry, protože se dívala na záznam a původně stála blíže k rohu atria, takže tím nárazem byla smetena dál. Svědkyně poškozenou viděla před levým předním kolem na zemi na zádech. Jestli s ní před jejím příchodem nějak manipulovali pečovatelé, neví. Řidiče auta vůbec neviděla. Než přišla, již utekl. Od doby, kdy slyšela ránu, než doběhla k vozidlu, uběhlo zhruba 20 sekund. S kamerovým záznamem se seznámila, pamatuje si, že čas nesouhlasil, byly špatně nastavené hodiny. Na místě ležely střepy, pocházející z rozbitých dveří i skleněné vitríny, kterou auto smetlo. Vitřina stávala u okna u atria mezi dvěma květináči. Od místa, kde stávala, byla posunutá asi o metr. Paní [REDAKCE] bylo 93 let, chodila bez opory, i po schodech z druhého patra.

Nebrala žádné léky. Hůl si občas brala, ale většinou chodila bez ní.

28. V přípravném řízení byla procesně použitelným způsobem vyslechnuta i svědkyně [REDAKCE] - [REDAKCE]. Ta uvedla, že zasahovala se svými kolegy na místě činu. Poškozená byla silně rozrušená, chvěla se. Stěžovala si na bolest v levém nebo pravém boku, přesně si to svědkyně nepamatuje. Poškozená se vyjadřovala v tom smyslu, že nebyla sražena autem, ale auto ji nějak přimáčklo na zeď nebo bok toho auta. Svědkyně dále byla přítomna transportu poškozené do nemocnice. V hlavním líčení na této své výpovědi setrvala.
29. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] - [REDAKCE] domova seniorů v [REDAKCE] uvedla, že na místo činu se dostavila následně. V budově spatřila vozidlo [REDAKCE] [REDAKCE]. Ve chvíli, kdy přijela, záchranáři nakládali poškozenou na nosítka. Na místě zasahovali hasiči i policisté. Ke zdravotnímu stavu poškozené před incidentem se svědkyně vyjádřila tak, že poškozená byla aktivní, chodila s chodítkem, ale mohla chodit i bez něj. Toto využívala spíše na delší procházky mimo budovu. Poškozenou navštěvovala rodina, poškozená byla na svůj věk „čiperná“. Obviněného svědkyně již na místě nespatriila. Svědkyně se jako [REDAKCE] domova vyjádřila ke vzniklé škodě. Celkem poškozením zařízení domova v důsledku vjetí vozidla do něj vznikla škoda 394 476 Kč. Většinu uhradila pojišťovna, Centru sociálních služeb tak vznikla škoda 17 352 Kč. Dle svědkyně je třeba ještě vyměnit dlažbu před vchodem do domova, která však byla údajně způsobena až vyprošťováním vozidla. Nejedná se tedy o přímý následek činu. V hlavním líčení byla tato výpověď za souhlasu stran čtena.
30. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] - [REDAKCE] uvedla, že poškozenou na místě činu zastihla až v okamžiku, kdy byla minimálně metr před vozidlem. Svědkyně neví, zda poškozená byla odtažena. Poškozená byla vylekaná, na dotaz jí výslovně řekla, že nebyla sražena autem, ale že se lekla. Stěžovala si na bolest hýždí a zad, bála se, že ji odvezou a už se nevrátí. Pacientka byla zafixována a transportována do nemocnice. V hlavním líčení byla tato výpověď za souhlasu stran čtena.
31. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] - [REDAKCE] v domově seniorů, uvedla, že incident se stal někdy v odpoledních hodinách, kdy je podávána večeře. V poschodí označeném [REDAKCE] před pokojem č. [REDAKCE] svědkyně spatřila obviněného [REDAKCE] který jí na dotaz odpověděl, že hledá svou babičku a žádal, aby mu svědkyně otevřela dveře. V dané době byly návštěvy zakázané z důvodu karantény. Obviněný začal dveřmi lomcovat a kopat do nich. Když obviněný zmínil jméno [REDAKCE] svědkyně mu sdělila, že v pokoji č. [REDAKCE] jeho babička nebydlí. Obviněný přesto pokračoval v kopání do dveří, až rozrazil zámek. Svědkyně možná na obviněného i zvýšila hlas, aby přestal. Obviněný k ní natáhl ruce, dotkl se jí ramenem, svědkyně se sehnula a z místa utekla. Zamkla se na pokoji č. [REDAKCE]. Pak přiběhl kolega [REDAKCE] který řekl, že v budově u recepce je auto. Svědkyně opustil pokoj č. [REDAKCE] kdy v dané chvíli se obviněný již na místě nenacházel. Svědkyně se šla podívat k pokoji č. [REDAKCE] kde spatřila obviněného, jak vyskočil oknem ven. Daný pokoj se nachází v přízemí. Obviněný na svědkyni působil zmateně, jako by požil alkohol nebo jinou návykovou látku. V hlavním líčení byla tato výpověď za souhlasu stran čtena.
32. Z výpovědi svědka **MUDr.** [REDAKCE] [REDAKCE] zasahujícího na místě činu vyplývá, že poškozená mu k dotazu řekla, že ji auto neporazilo, ale že se lekla a spadla na zadek. Poškozená byla přepravena sanitkou do nemocnice. V hlavním líčení byla tato výpověď za souhlasu stran čtena.
33. Svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] - matka obžalovaného, uvedla, že její syn se léčil s psychickými problémy, jejichž přesnou podstatu nezná. Bylo to od jeho nehody s vozidlem. Obviněný byl i před činem 2 měsíce nedobrovolně hospitalizovaný v Psychiatrické nemocnici v [REDAKCE]. Po propuštění se syn léčil ambulantně. Svědkyně byla po přechodnou dobu jeho opatrovnící. V den činu obviněný svědkyni navštívil v ranních hodinách. Poté, co se urazil (bližší okolnosti svědkyně neuvedla), odešel i se svým synem. Kolem 16.00 jí telefonovala paní [REDAKCE], že obviněný je u ní, běhá po zahradě a říká divné věci. Požádala svědkyni, aby si přijela pro vnuka. Svědkyně [REDAKCE] tak učinila, při setkání se synem mu řekla, ať jede domů a odpočine si. Okolo 16.30 hodin jí telefonovali a řekli jí, co syn udělal. Více svědkyně odmítla ve věci vypovídat. Úřední

záznam o podaném vysvětlení byl v hlavním líčení za souhlasu stran čten.

34. Svědkyně [REDACTED] [REDACTED] - [REDACTED] v domově pro seniory, uvedla, že v době činu se nacházela v jídelně. Kolem 16.30 hodin uslyšela sypaní skel. Vyběhla z jídelny a ve vstupní hale spatřila vozidlo [REDACTED] [REDACTED]. Svědek [REDACTED] ještě s jednou paní pomáhali paní [REDACTED] která ležela u auta. Posléze přijela rychlá záchranná služba a paní [REDACTED] odvezla. V době, kdy vozidlo do domova vjelo, chodí na večeri do jídelny cca 30 klientů. V jednu dobu se může v chodbě nacházet i 10 až 15 klientů. Obviněný do domova docházel za svou babičkou. Naposledy tam byl týden před činem. Vše proběhlo tenkrát v pořádku. Úřední záznam o podaném vysvětlení byl v hlavním líčení za souhlasu stran čten.
35. Svědkyně [REDACTED] [REDACTED] - [REDACTED] v domově seniorů, uvedla, že v době činu zastihla obviněného na schodišti do [REDACTED] patra. Přímou svědkyní vjezdu vozidla do budovy tedy nebyla. Obviněný se dožadoval návštěvy u své babičky. Tloukl na dveře pokoje, kde bydlela, ale bylo zamčeno. Svědkyně obviněného oslovila, ten ji následně objal a pouze řekl: „Bůh to zařídil.“ Svědkyni přišel obviněný pod vlivem drog. Dřív jej takového neznala. Svědkyně následně v přízemí zjistila, co se stalo. Paní [REDACTED] ležela na zemi mezi střepey. Byla v šoku, asi ani nevěděla, co se stalo. Svědkyně potvrzuje, že poškozené pomáhal pan [REDACTED]. Dále svědkyně vzpomněla, že obviněný v minulosti jako [REDACTED] ukazoval panu [REDACTED] byt. Svědkyně potvrdila, že v době, kdy auto vjelo do budovy, se vydávají klientům večere. V danou dobu se klienti běžně pohybují po koridoru chodby. Úřední záznam o podaném vysvětlení byl v hlavním líčení za souhlasu stran čten.
36. K návrhu obhajoby byla v hlavním líčení jako svědkyně vyslechnuta [REDACTED] [REDACTED] která měla být v kontaktu s obžalovaným krátce před činem. Ta uvedla, že obžalovaného zná, neboť pochází z jedné obce a také spolu pracovali v jedné firmě. Zhruba hodinu před tím, než obžalovaný vjel autem do Domova seniorů, byl u ní v [REDACTED] na zahradě. Proč na tu zahradu přišel, neví. Ona sama byla doma, ale psal jí její přítel, který byl s dcerou na zahradě, že tam přišel obžalovaný, že má s sebou i syna a že se chová divně. Poprosil ji, aby přišla, že neví, co má dělat. Proto svědkyně šla na zahradu. Přestože přišlo, syn obžalovaného byl málo oblečený a stáli venku na dešti. Proto mu ho sebrala a začala se o něj starat, dala mu najíst. Obžalovaný tam začal běhat po zahrádkách, sousedovi pustil slepice a kachny, pak přešel na další zahrádku, tam zaléval. Choval se nepředvídatelně. Bouchal do věcí, křičel. Volala matce obžalovaného, aby si přijela pro malého a domluvila obžalovanému. Ta skutečně přijela, malého si vzala, obžalovanému něco říkala a pak odjela. Svědkyně se obžalovaného ptala, co má za problémy, že tohle není normální chování. On začal povídat něco o Bohu. Zastavila ho. Pak jí vyprávěl, že na něj útočí zvířata, že ho to tahá do vesmíru, že to nesmí dopustit, aby malý byl tahaný do vesmíru, že tam jsou všude houby na plotě a pavouci a podobné bláboly. Pak popadl klíče, sedl do služebního auta [REDACTED] a odjel. Když odjížděl, tak jel hodně rychle. Když couval, čekala, že nabourá do auta jeho matky. Obžalovaného v takovém stavu viděla poprvé. Do doby, než začal bouchat do garáže a křičet, tak si myslela, že je v pohodě. Najednou byl ale úplně jiný člověk. Obžalovaný si šel sednout do auta, myslí si, že si tam asi něco dal. Informaci o tom, že má zkušenost s drogami, měla. Neptala se ho, proč přišel zrovna k nim. Když šel bouchat na tu garáž, začala mít strach, že si bude chtít vzít syna. Když mluvila s matkou obžalovaného po telefonu, říkala něco v tom smyslu, že jí měl předat malého už v osm ráno a že nebere telefony nebo si vypnul telefon a s nikým nekomunikoval. Když si s ním promluvila, tak říkala, že ho poslala domů, ať vezme auto, jede domů a dá se do klidu, vyspí se a tak. Blízkou časovou souvislostí mezi návštěvou obžalovaného u nich na zahradě a událostí v domově seniorů si je svědkyně jista, protože krátce po odjezdu obžalovaného přítel na Facebooku našel, že došlo k vjetí auta do domova důchodců a podle fotografií poznali auto s nápisem [REDACTED]. Po události už s obžalovaným nemluvila, byl umístěn v [REDACTED]. Slyšela, že když měl kdysi dávno obžalovaný autonehodu, tak měl úraz hlavy a prý měl brát nějaké léky, ale po nich se cítil špatně a byl strašně unavený, tak je nebral. Po odjezdu obžalovaného nevolala policii, protože si nemyslela, že by byl nebezpečný pro okolí. Neví, jestli si obžalovaný uvědomoval, co dělá. Přišlo

jí, jako kdyby tam čekal, až někomu bude moct dát toho malého.

37. ■■■■■ - přítel svědkyně ■■■■■ - v hlavním líčení jako svědek uvedl, že obžalovaného zná asi 8 let z bývalé práce jako kolegu, kamaráda a momentálně i souseda. Byl tehdy s dcerou na zahradě v ■■■■■ a obžalovaný přijel autem k nim na zahradu. Přišel i se synem. Chvíli si povídali, ale asi po půl hodině přestal komunikovat. Svědek se ptal, jestli má nějaký problém a on jen řekl, že je to na dlouho a nechce se o tom bavit. Svědek nevěděl, co má dělat, tak napsal ženě zprávu, ať přijde rychle na zahradu. Obžalovaný se mu zdál mimo. Mrholilo a syn obžalovaného měl jen tričko. Svědek obžalovanému říkal, ať se schová aspoň pod altánek, ať na malého neprší, že bude nemocný. Pak přišla žena, vzala si malého, oblékla ho, dala mu ponožky, mikinu a říkala, že se o něj postará. Obžalovaný řekl, že si jen někam odskočí a za chvíli přijde. Obžalovaný byl chvíli v autě a pak svědek uslyšel rány, jak obžalovaný sousedovi mlátil do garáže. Pak někam odešel, hledali ho a našli ho u souseda na zahradě. Sousedovi vypustil kachny, přeskočil do další zahrady a začal zalévat zahradu. Svědkova dcera se ho ptala, proč to dělá a on odpověděl, že Bůh nadělil málo vody a že musí pomoci a musí zalít zahradu. Asi za 20 minut se vrátil zpátky na jejich zahradu. Pořád byl divný, nevěděli, co s ním, tak žena sháněla telefonní číslo na matku obžalovaného. Ta asi za 15 minut přijela a vzala si malého. Žena si potom vzala obžalovaného stranou a ptala se, jestli má nějaké problémy. On začal blábolit nesmysly, že ho z každé strany všichni napadají, něco o pavoucích. Bylo vidět, že je mimo. První půl hodiny, co přišel, byl v pohodě, povídal si a najednou jako kdyby to byl někdo jiný. Jeho máma si vzala malého do auta a odjela pryč. Obžalovaný se asi probral a ptal se, co se stalo. Žena mu řekla, že si jen jeho máma vzala malého. Jak odjížděli, tak i obžalovaný rychle sedl do auta a hodně rychle odjel. Proč za svědkem obžalovaný přijel, neví. Překvapilo ho to. Ze všeho pochopil, že obžalovaný asi celou noc někde s tím malým jezdil autem a nebyl doma. Je možné, že byl pod vlivem něčeho, protože chvíli seděl v autě. Ale co tam dělal nebo jestli si něco dal, neví. O tom, že má obžalovaný blízko k drogám, svědek věděl. Obžalovaný se tím netajil. Že obžalovaný tím autem někam najel, zjistil svědek na internetu celkem rychle. Myslí, že na Facebooku někdo psal, že se něco takového v ■■■■■ stalo. Bylo tam vyfocené auto a souvislost s obžalovaným poznal podle toho, že na autě ■■■■■ bylo velké logo firmy, pro kterou obžalovaný pracoval - ■■■■■. Svědek též ze svého mobilního telefonu citoval zprávy, které mu obžalovaný poslal. ■■■■■ „Toto mi teď napsal Bůh mojí rukou. Je mi jedno, jestli věříš nebo ne. Tohle je jeho dnešní vzkaz pro mě a nebuýt perníku, vzkaz bych nikdy nenapsal.“ Z toho bylo svědkovi jasné, že jde o pervitin. V roce ■■■■■ drogy nebral, v té době fungoval normálně, protože se navštěvoval se synem. Měl období, že měsíc nebo dva byl v pořádku a potom do toho znovu vlítl. Svědek citoval další zprávu ze dne 10. 2. 2022: „Přijď za mnou prosím co nejdřív, až budeš chtít. Klíč jsi mi sebral a ty jen koukáš a posloucháš. Bráško, čekám i na tebe. Víš? Nemyslíš si, že už je na čase? Ty máš teda nervy.“ Tuto zprávu svědek nepochopil. Přišla v nočních hodinách. V noci přišlo 7 nebo 8 zpráv: „Vnitřnímu světu, celému životu. Napíšu úplně všechno, co ve mně je. Uprímně a ne namyšleně. Veškerá myšlenka, kterou zapíšu, bude konečně pochopena, protože ji napíšu na papír a tím pádem zaznamenám. Jsem našťvaný a hodně moc. Jsem našťvaný na to, že soudní a privátní systém můžou ovlivňovat zlí lidé.“
38. Při **hodnocení důkazů** vycházel soud z toho, že je nesporné, že obžalovaný dne 31. 5. 2020 kolem 16.20 hodin v ■■■■■ řídil vozidlo ■■■■■ RZ: ■■■■■, se kterým vjel do budovy Domova seniorů ■■■■■ kde v důsledku jeho jízdy došlo k pádu poškozené ■■■■■ na zem, přičemž poškozená následkem pádu utrpěla nedislokovanou zlomeninu pánve, kvůli čemuž byla od 31. 5. 2020 hospitalizována ve ■■■■■ nemocnici, ■■■■■, kde v důsledku pouřazové komplikace - sepse s projevy krvácení do mozku dne ■■■■■ zemřela. Tyto skutečnosti učinil nespornými sám obžalovaný, přičemž to koresponduje s ostatními důkazy - zejména výpověďmi svědků, kamerovým záznamem a ohledáním místa činu. Na rozdíl od obžaloby však učinil soud drobnou změnu skutkových zjištění a to v tom směru, že vůz ■■■■■ poškozenou míjel svou levou částí (a nikoli pravou, jak se zřejmě vinou písařské chyby píše v obžalobě), neboť z výpovědi svědků ■■■■■ a ■■■■■ jednoznačně plyne, že poškozená se po zastavení vozu nacházela pod

dveřmi řidiče, a vůz je vybaven standardním levostranným řízením.

39. Stejně tak má soud za nesporné, že obžalovaný po zastavení vozu vnikl do dalších prostor domova seniorů, kde v prostoru patra označeného „■“ násilím vnikl do pokoje č. ■ který v tu dobu nebyl nikým obýván, a to tak, že rozkopř vstupní dveře, které tím poškodil v oblasti kování zámku a na zárubních. Tyto skutečnosti učinil nespornými sám obžalovaný, přičemž to koresponduje s ostatními důkazy - zejména výpovědí svědkyně ■ a ohledáním místa činu.
40. Spornou otázkou bylo to, zda měl obžalovaný v době činu zachované rozpoznávací a ovládací schopnosti a zda je tudíž trestně odpovědný či nikoli. Do doby podání obžaloby byl k dispozici pouze znalecký posudek MUDr. ■ podle něhož byly rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného v době činu zachované, byť vlivem toxické psychózy podstatně snižené, přičemž do stavu toxické psychózy se uvedl sám užíváním drog. Po podání obžaloby však byl obhajobou předložen posudek MUDr. ■. Ta došla stejně jako MUDr. ■ k závěru, že v době spáchání trestného činu trpěl obžalovaný syndromem závislosti na více návykových látkách (pervitin, marihuana, tabákové cigarety) a toxickou psychózou, avšak odlišně uzavřela, že obžalovaný měl v době činu kvůli toxické psychóze vymizelé rozpoznávací a ovládací schopnosti ve vztahu k tomuto činu.
41. Soud se tedy musel prvotně vypořádat s tím, ze kterého ze dvou výše zmíněných znaleckých posudků bude vycházet. Přitom dospěl k závěru, že bude vycházet z posudku MUDr. Mgr. ■ a to z následujících důvodů:
- Tato je znalkyní v oboru zdravotnictví jak pro odvětví psychiatrie, tak pro odvětví návykové nemoci. Má tudíž širší znalecký záběr a soud ji tak považuje za fundovanější než druhou znalkyni, zvláště za situace, kdy obě znalkyně shodně došly k závěru, že obžalovaný byl v době činu závislý na návykových látkách a v důsledku jejich požití se dostal do stavu toxické psychozy.
 - Obžalovaného vyšetřovala dne 9. 6. 2020 (pouhých 9 dnů po činu), tj. v čase podstatně bližším k činu než MUDr. ■ (4. 6. 2021). I z laického pohledu je zřejmé, že stejně jako u jakékoli jiného důkazu platí, že čím dříve po činu je důkaz opatřen, tím je relevantnější. Jinými slovy - MUDr. ■ obžalovaného vyšetřovala pouhých 9 dní po činu, tj. ještě v době odeznívající toxické psychózy. Navíc to bylo v době dávno předcházející obvinění obžalovaného ze zvláště závažného zločinu (usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obžalovanému doručeno až 16. 4. 2021) a obžalovaný tak neměl žádný důvod k taktizování. V době vyšetření MUDr. ■ však již obviněn byl a věděl tak, že je ohrožen trestní sazbou na 8-16 let a měl důvod k účelovému taktizování, aby se případně vyhnul trestní odpovědnosti. Mohl být též v tomto směru poučen i obájcem.
 - MUDr. ■ měla omezený zdroj informací o věci, tj. neměla k dispozici celý spis, a čerpala toliko z opatření o přibrání znalce MUDr. ■ a z již vypracovaného posudku MUDr. ■ (viz čl. 498-9).
 - MUDr. ■ uvedla řadu racionálních důvodů, pro které přiznala toliko podstatně snižené ovládací a rozpoznávací schopnosti, tj. že obžalovaný dokázal v ■ sednout do auta, nastartovat ho, jet v silničním provozu do několik kilometrů vzdáleného ■ aniž havaroval, řadil, věděl, kam jede, znal cestu, nejezdil chaoticky, po zastavení vozu se snažil utéct, nezůstal tam stát atd. Choval se tedy poměrně „racionálně“. Podle znalkyně neměl obžalovaný ani výpadek paměti, který by při vymizení bylo možno očekávat.
42. Ze všech těchto důvodů vyplývá logický závěr, který znalkyně přesvědčivě obhájila i při hlavním líčení velmi obsáhlou výpovědí, že kvůli toxické psychóze bylo vnímání reality obžalovaným sice patologické, ale stále věděl, kam jede, a proč tam jede (zabránit likvidaci babičky), a proto přiznala podstatně snižené rozpoznávací schopnosti. Nadto, co uvedla znalkyně, soud dodává, že z

výpovědi sv. ■■■■■ a ■■■■■ plyne, že obžalovaný na jejich zahradě v ■■■■■ komunikoval se svou matkou, přičemž ji evidentně poznal a reagoval na její výzvu, aby odjel a odpočinul si, což opět nesvědčí pro vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností. Naproti tomu z posudku MUDr. ■■■■■ plyne, že jedním ze zásadních znaků pro závěr o vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností byla pouhá bizarnost jednání obžalovaného. Takový závěr považuje ale soud za poněkud povrchní, neboť skutečnost, že se někdo chová podivně (bizarně), nemůže být ještě důvodem k tomu, aby nebyl za takové jednání trestně odpovědný.

43. Protože soud vyšel ze znaleckého posudku MUDr. Mgr. ■■■■■ musel jednání obžalovaného považovat za jednání zaviněné. S jistotou lze přitom vyloučit zavinění nedbalostní (nelze srovnávat s běžnou nedbalostně zaviněnou dopravní nehodou, např. s kolízi s chodcem na chodníku v důsledku nezvládnutí řízení), neboť obžalovaný do obydlené budovy domova seniorů vjel vědomě a záměrně.
44. Obžalovaný se ve výroku popsaným jednáním dopustil zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, neboť jinému (poškozené ■■■■■ ■■■■■) úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a takovým činem způsobil smrt. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství plyne, že zlomenina páneve je zranění ze soudně-lékařského hlediska zranění těžké, které si vyžaduje konzervativní léčbu a které je pocíťováno jako citelná újma v obvyklém způsobu života po dobu přesahující 6 týdnů. Jednoznačně tak jde o vážnou poruchu zdraví trvající po delší dobu ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Obžalovaný popsané zranění poškozené způsobil nejméně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, dle kterého je trestný čin spáchán úmyslně i tehdy, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že je způsobí, je s tím srozuměn. Dle § 15 odst. 2 trestního zákoníku se srozuměním rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Srozumění pachatele u nepřímého úmyslu vyjadřuje aktivní volní vztah pachatele k způsobení následku relevantního pro trestní právo, čímž je míněna vůle, jež se projevila navenek, tj. chováním pachatele. Způsobení takového následku však není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem (přímo ho nechce), neboť pachatel sleduje svým záměrem cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak i cílem nezávadným. Přitom je však pachatel vždy srozuměn s tím, že realizace tohoto cíle předpokládá způsobení následku významného pro trestní právo, avšak tento následek je nechtěným, pouze vedlejším následkem jednání pachatele, se kterým je však srozuměn (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 222). Smíření se s možným následkem vyjadřuje nejnižší stupeň vůle u pachatele.
45. Zde se musel soud vypořádat s otázkou, zda poškozená byla vozem řízeným obžalovaným přímo sražena či nikoli. Sama poškozená vzhledem ke svému stavu nemohla být standardně vyslechnuta policejním orgánem, a proto zbývají pouze výpovědi svědků, kteří s ní po činu hovořili (ošetřovatelé ■■■■■ ■■■■■ záchranářky ■■■■■ a ■■■■■ lékař ■■■■■). Žádnému z těchto svědků poškozená neuvěděla, že by ji vozidlo přímo zasáhlo. Stejný závěr plyne i ze soudně-lékařského posudku. Proto soud došel k závěru, že k přímému střetu vozu s poškozenou nedošlo a že obžalovaný přímo újmu na zdraví poškozené způsobit nechtěl. Nicméně si musel být rámcově vědom, že způsob, jakým vjel do budovy penzionu, může způsobit pád poškozené a její těžké zdravotní následky. Pro tento případ musel být obžalovaný s následkem svého jednání srozuměn. Obžalovaný do penzionu chodil navštěvovat svou babičku, tudíž věděl, že jde o zařízení plné seniorů, tedy obecně osob se sníženou motorikou, u nichž k pádu dojde snáze než u osob mladších. Stejně tak musel z těchto předchozích návštěv babičky obžalovaný znát místní situaci (tj. vnitřní dispozice místností a chodeb budovy vč. jejich rozměrů) a vědět, že tyto prostory nejsou určeny k jízdě motorovým vozidlem. Obžalovaný navíc musel nejpозději před průjezdem prosklenými dveřmi domova seniorů přítomnost poškozené přes tyto pozorovat, neboť stála v jeho zorném úhlu.

46. S ohledem na výše uvedený závěr o tom, že nedošlo k přímému střetu vozu s poškozenou, měl soud za potřebné přímo v popisu skutku vyjádřit, jak omezený prostor poškozené zbyl k případnému úhybnému manévru. Podle protokolu o ohledání místa činu a fotodokumentace (zejména dolní foto na č.l. 156) činila celková šířka chodby od stěny po okno 280 cm. Tato šířka byla ještě zmenšena po celé délce o šířku radiátorů (cca 20 cm) a nepravidelně i o šířku prosklené vitríny a květináčů, které byly postaveny před okny a před radiátory. Šířka kovové karoserie vozu [REDAKCE] přitom činí 173,2 cm. Šířka vozu včetně obou vnějších zpětných zrcátek pak činí 195,8 cm. Z fotodokumentace plyne, že pravé vnější zpětné zrcátko bylo uraženo (buď již ve dveřích či posléze při nárazu vozu do rohu chodby), tudíž šířka vozu vč. levého vnějšího zpětného zrcátka činila při jízdě 280 cm širokou chodbou cca 186 cm (levé zrcátko je u [REDAKCE] o něco větší než pravé). Poškozené tak zbyl k manévrování prostor o šířce max. 74 cm (280 cm minus 20 cm radiátorů minus 186 cm vozu), pokud by stála v místě mezery mezi květináči/vitrínou, a min. 44 cm (230 cm minus 186 cm vozu), pokud by stála v místě před vitrínou/květináčem. Tyto rozměry však platí pouze pro přední část vozu, která se na pravé straně dotýkala zdi. Zadní část vozu vzhledem k jeho šikmému postavení v chodbě se k oknům na levé straně přiblížila ještě více a manévrovací prostor tak byl ještě menší.
47. Pokud svědkyně [REDAKCE] zaznamenala vyjádření poškozené v tom smyslu, že ji auto „přimáčklo“ na zeď, lze mu rozumět tak, že poškozená měla velmi omezený prostor k vyhnutí se střetu a její pád způsobený nejméně leknutím byl jednoznačně zapříčiněn hrozícím střetem s vozidlem na místě, kde průjezd automobilu nelze očekávat. Bezprostřední blízkost dráhy jízdy vozidla a poškozené plyne rovněž z toho, v jaké poloze svědek [REDAKCE] poškozenou nalezl. Dle jeho vyjádření měla poškozená nohy pod automobilem v místě pro řidiče. Z výpovědi svědka [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE] plyne, že poškozenou spatřili již na zemi bezprostředně poté, co uslyšeli náraz vozidla a přiběhli na místo činu z relativně blízké vzdálenosti. Je tak zřejmé, že k pádu poškozené muselo dojít v bezprostřední souvislosti s vjezdem vozidla do budovy a jeho míjení poškozené. Z logiky věci plyne, že poškozená nemohla upadnout již před vjetím vozidla, protože její dolní končetiny nacházející se pod vozem nenesly stopy přejetí. Lze tak uzavřít, že k pádu poškozené došlo jednoznačně v příčinné souvislosti s jízdou obžalovaného. I úlek a následný pád poškozené na zem byl zapříčiněn bezprostředně hrozícím střetem s vozidlem a nebyl přehnaně úzkostlivou reakcí, která by se odehrála v místě vzdáleném od nehody, ale přirozenou lidskou reakcí v okamžiku, kdy se vozidlo živelně řítilo relativně vysokou rychlostí (vzhledem k místu činu) vedle poškozené a bezprostředně ji tak ohrožovalo. V úvahu je třeba zároveň vzít vyšší věk poškozené a její zhoršenou pohyblivost.
48. Soud se ztotožnil i se závěrem obžaloby, že obžalovaný vozidlo po vjezdu do budovy nijak nebrzdil. Tato skutečnost plyne zejména z kamerového záznamu, kde je patrné, že brzdová světla se za celou dobu zachyceného pohybu vozu nerozsvítila. Svítila pouze poziční světla tzv. denního svícení na zádi vozu. Pouze po zastavení vozu se na krátkou chvíli rozsvítila světla zpátečky. Z toho lze logicky dovodit, že po zastavení vozu se obžalovaný pokoušel vůz naražený na zeď pravé strany chodby od této couváním odpoutat a případně pokračovat v jízdě kupředu. Tento závěr o úmyslu obžalovaného pokračovat v jízdě chodbou soud opírá o fotografie z ohledání místa činu. Z nich je patrné (a ke stejnému závěru došel i znalec z oboru doprava), že vůz po průjezdu prosklenými dveřmi a vestibulem narazil přední pravou částí do rohu zdi vestibulu a chodby. Tento náraz způsobil vyvrácení pravého předního kola směrem doprava a následné stočení vozu vpravo k ose chodby. Pneumatika vyvráceného kola zároveň praskla a vyfoukla se (ztratila tlak). Prázdna pneumatika otočená cca do pravého úhlu k ose chodby a směru jízdy vozu pak zanechávala stopu (šmouhu) na dlažbě (nejlépe viditelné na fotu č. 16 na č.l. 106). Zastavení vozu v konečné zachycené pozici tak nebylo výsledkem činnosti řidiče, nýbrž výsledkem neovladatelnosti vozu, který se po vyvrácení pravého předního kola stácel doprava vzhledem k ose chodby, až se zcela zastavil nárazem pravé přední části vozu do zdi. Zastavení vozu z původní rychlosti tak bylo podle soudu výsledkem série postupných nárazů vozu do vstupních dveří domova a do rohu zdi (zejména), a tření prázdné a vzpříčené pravé přední pneumatiky o

podlahu, které vůz postupně zpomalovaly, až jej finálně zastavil náraz karoserie v pravého přední části vozu do zdi (v důsledku stáčení vozu doprava), který při zařazeném rychlostním stupni zřejmě způsobil i „zhasnutí“ motoru.

49. V této souvislosti je ale zásadní zjištění, že ačkoli pravé přední kolo bylo vyvrácené směrem doprava (tj. ke zdi), „zdravé“ (tj. žádným nárazem nepoškozené a volantem ovladatelné) levé přední kolo bylo vytočeno opačným směrem, tj. doleva k ose chodby a jízdy (nejlépe viditelné na fotu č. 17 na č.l. 107). Z toho jasně plyne, že řidič vozu se do poslední chvíle snažil vrátit směr vozu do osy chodby a zabránit tak střetu se zdí napravo. Tím pádem ale jasně směřoval k levé straně chodby, na které se nacházela poškozená. Obžalovaný tak jednoznačně nečinil nic, čím by střet s poškozenou odvrátil, ba naopak! A bylo pouze dílem náhody, že se vůz zastavil nárazem do zdi dříve, než stačil zadním kolem přejet nohy poškozené, které zapadly pod vůz. Jízdu obžalovaného uvnitř budovy tak nelze nazvat jinak, než jako krajně bezohlednou a tím pádem vysoce nebezpečnou. Bylo opět pouze dílem náhody, že se na místě nenacházelo více osob, které by mohly být vozem sraženy, neboť se tak stalo v době, kdy se klienti domova scházeli před večerí poblíž vestibulu, kterým vůz projel.
50. Smrt poškozené, která nastala v důsledku zdravotních komplikací při léčbě zlomeniny, byla zaviněna obžalovaným toliko z nedbalosti, neboť i laik si musí uvědomit, že léčba zlomenin osob vyššího věku může být spojena se zdravotními komplikacemi vedoucími až ke smrti. K naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty dle § 145 odst. 3 trestního zákoníku postačuje zavinění z nedbalosti (§ 17 písm. a) trestního zákoníku).
51. Obžalovaný se ve výroku popsáním jednáním spočívajícím v poškození dveří a zařízení penzionu dopustil přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, neboť zničil a poškodil cizí věc, a způsobil tak škodu ve výši 401 278,28 Kč, tedy ve smyslu § 138 trestního zákoníku škodu nikoli nepatrnou. Tohoto přečinu se obžalovaný dopustil v úmyslu přímém, neboť záměrně vjel do budovy Domova seniorů, čímž zničil vstupní dveře a další vnitřní zařízení a vybavení (vitrínu), resp. rozkopř vstupní dveře pokoje č. ■■■ a poškodil je v oblasti kování zámku a na zárubních. Stanovení výše škody vycházelo z účelně vynaložených nákladů na uvedení věci v původní stav.
52. Závěrem je třeba stran právní kvalifikace uvést, že i kdyby soud přistoupil na závěry posudku MUDr. ■■■■■ nebylo by na místě zproštění obžalovaného, nýbrž kvalifikace jeho jednání jako zločinu opilství podle § 360 odst. 1 trestního zákoníku s trestní sazbou 3 až 10 let, neboť obžalovaný by se do stavu nepřičetnosti přivedl zaviněně požitím návykové látky. Obžalovaný již z minulosti věděl, jaké účinky mohou mít drogy na jeho osobu. Jejich užívání si neodepřel, přestože se v dané době ambulantně léčil na psychiatrii a mohl se bezprostředně obrátit na odbornou pomoc.
53. K **osobě obžalovaného** bylo zjištěno, že má dva záznamy v opisu rejstříku trestů. První záznam je z roku ■■■■ kdy mu za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, který podlehl amnestii prezidenta republiky, a dále trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let. V tomto případě je v odsuzujícím trestním příkazu popsán skutek tak, že obžalovaný řídil motorové vozidlo na silnici I. třídy pod vlivem metamfetaminu (pervitinu) rychlostí 107 km/h. V roce ■■■■ byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody se zkušební dobou v trvání dvou let a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 3 let. Tento trest byl souhrnný k předchozímu odsouzení. Zákaz činnosti byl vykonán dne ■■■■■. Ke dni ■■■■■ se obžalovaný osvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení.
54. V roce ■■■■ obžalovaný rozbil dveře na ZČU a sklo cizího auta, což měl zdůvodňovat tím, že chtěl zachránit svět a svou matku. Proto byl hospitalizován v Psychiatrické nemocnici v ■■■■■ po dobu dvou měsíců. Tehdejší diagnóza zněla psychotická porucha při nadužívání

drog, organická porucha osobnosti a chování způsobené poškozením a dysfunkcí mozku. Obžalovaný nebyl obviněn, protože nebyl trestně odpovědný pro nepřičetnost dle § 26 tr. zákoníku, a věc byla usnesením policejního orgánu Obvodní oddělení [REDAKCE] dle § 159a odst. 1 tr. řádu ze dne 7. 6. 2015 odložena. Zároveň ale bylo obžalovanému na základě usnesení Okresního soudu v Tachově ze dne 1. 12. 2015 č.j. 0 Nt 1601/2015-26 uloženo ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě a u psychiatricky MUDr. [REDAKCE] podstupoval ambulantní ochrannou léčbu.

55. Při **ukládání trestu** vycházel soud z ustanovení § 145 odst. 3 trestního zákoníku, které se vztahuje na nejpráhší trestný čin ze sbíhajících se činů a které umožňuje uložit pachateli trest odnětí svobody na 8 až 16 let. Obžalovanému polehčuje to, že se k činu doznal, resp. učinil většinu popisu skutku nesporným. Obžalovaný vyjádřil v hlavním líčení nad žalovaným jednáním i lítost. To však soud neposoudil jako lítost upřímnou ve smyslu § 41 písm. l) trestního zákoníku, neboť nebyla doplněna žádným jiným projevem skutečně upřímné lítosti (např. snahou o náhradu škody či alespoň omluvným dopisem pozůstalé dceři poškozené). To, že lítost nebyla obžalovaným míněna upřímně, vyplynulo následně i z toho, že po vyhlášení odsuzujícího rozsudku si podal odvolání mj. i proti výroku o náhradě škody ve prospěch pozůstalé dcery poškozené. Jako přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. j) trestního zákoníku posoudil soud skutečnost, že obžalovaný se žalovaného jednání dopustil za krizové situace. Tím soud míní skutečnost, že v květnu 2020 byl vyhlášen v souvislosti s pandemií koronaviru v ČR nouzový stav, přičemž pro zdravotnická zařízení vč. zařízení pro seniory platila zvláštní pravidla, spočívající zejména v omezení volného přístupu veřejnosti do těchto zařízení, aby se tak předešlo zavlečení viru do nich. Obžalovaný přesto tato preventivní opatření nerespektoval, vnikl násilně do domova seniorů a pohyboval se po něm bez ochrany dýchacích cest a ohrozil tak obyvatele domova seniorů (osob vyššího věku s oslabenou imunitou) zavlečením koronaviru. Obžalovanému dále přitěžuje ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku to, že spáchal více trestných činů. Předchozí odsouzení obžalovaného soud nemohl hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. q) trestního zákoníku s ohledem na osvědčení obžalovaného ve zkušební době, resp. s ohledem na vykonání trestu zákazu činnosti. I s ohledem na míru zavinění obžalovaného (čin spáchal v úmyslu nepřímém) a to, že obžalovaný po činu část psychiatrické léčby podstoupil dobrovolně, nakonec soud uložil trest na samé dolní hranici trestní sazby, tj. v trvání 8 let. Nutno dodat, že to, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti nemá z hlediska pravidel uvedených § 40 tr. zákoníku na ukládání trestu vliv.
56. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, byť splňuje zákonné podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť mu byl za zvlášť závažný zločin uložen trest odnětí svobody ve výměře 8 let (§ 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku). Soud však využil svého moderačního práva a podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zmírnil typ věznice o jeden stupeň, neboť má za to, že v případě obžalovaného nejde o natolik narušeného pachatele, na nějž by bylo třeba působit ve věznici se zvýšenou ostrahou.
57. Protože se obžalovaný žalovaného jednání dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, bylo na místě uložit i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Státní zástupce tento trest navrhl ve výměře okolo 6-8 let, neboť s ohledem na způsob jednání obžalovaného a způsobený následek je míra škodlivosti jeho jednání v porovnání s jinými dopravními nehodami velmi vysoká. S tím lze souhlasit, stejně jako s tím, že obžalovaný zjevně v minulosti byl nedisciplinovaným řidičem. Proto je namístě uložit tento trest již v horní polovině sazby. Soud uložil trest zákazu činnosti ve výměře 6 let, neboť takovou délku trestu považuje za dostačující s ohledem na zároveň uložený nepodmíněný trest.
58. Na základě závěrů obou znaleckých posudků z odvětví psychiatrie je též na místě obžalovanému uložit **ochranné léčení** protitoxikomanické. Obě znalkyně ho v písemných posudcích navrhly toliko v ambulantní formě. MUDr. [REDAKCE] to odůvodnila tím, že po odeznění toxické psychozy není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný. Zároveň však upozornila, že pokud

drogy začne znovu užívat, opět se nebezpečným stane. S ohledem na tvrzení samotného obžalovaného z vazebního zasedání z června 2022, že posledního ¾ roku opět užívá návykové látky, je zřejmé, že je na místě uložit ochranné léčení v ústavní podobě.

59. K trestnímu řízení se s nárokem na **náhradu škody** ve výši 27 609 Kč řádně a včas připojila [REDAKCE]. Škoda je představována vynaloženými náklady na léčení poškozené, které pojišťovna zaplatila zdravotnickým zařízením. S ohledem na to, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem léčebných nákladů u poškozené, byla obžalovanému uložena povinnost [REDAKCE] náhradu škody, tedy vynaložené náklady na léčení poškozeného, uhradit.
60. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody ve výši 27 469 Kč řádně a včas připojila i [REDAKCE]. Škoda je představována vynaloženými náklady na pohřeb poškozené. S ohledem na to, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem nákladů na pohřeb poškozené, byla obžalovanému uložena povinnost náhradu škody pozůstalé dceři poškozené uhradit.
61. K trestnímu řízení se konečně s nárokem na náhradu škody ve výši 21 000 Kč řádně a včas připojilo Centrum sociálních služeb [REDAKCE] - provozovatel Domovu seniorů [REDAKCE]. Škoda je představována rozdílem mezi výší způsobené škody a plněními pojišťoven. Pojistná plnění poskytla jednak [REDAKCE] pojišťovna, u níž byl pojištěn vůz [REDAKCE] řízený obžalovaným (300 495 Kč), jednak pojišťovna [REDAKCE] u níž je pojištěno Centrum sociálních služeb [REDAKCE] [REDAKCE] pojišťovna však neplnila ve 100% výši, nýbrž plnění zkrátala o výši smluvní spoluúčasti pojištěného, která činila právě 21 000 Kč. S ohledem na to, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem škody u poškozeného subjektu, a tato škoda nebyla plně hrazena z pojištění majetku a z pojištění odpovědnosti (škodícího) motorového vozidla, byla obžalovanému uložena povinnost uhradit Centru sociálních služeb [REDAKCE] částku 21 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyzooměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 8. 2022

Mgr. Tomáš Mahr v. r.
předseda senátu